

Els mil i un significats de la Diada de Catalunya

Oriol DOMINGO

La celebració de la Diada Nacional de Catalunya de l'11 de Setembre enguany posa de relleu el nivell de la classe política catalana i el tarannà dels diversos partits i dels seus dirigents.

La Diada de Catalunya hauria de tenir un únic significat: la defensa o l'enfortiment de la personalitat nacional catalana. O així sembla que hauria de ser en les presents circumstàncies i en l'actual període històric. Dins aquest significat comú hi ha, en realitat, mil versions amb mil matisos: l'autonisme, el catalanisme, etcètera. I tot això amb una intensitat variable segons els diversos partits polítics. A més, cadascuna d'aquestes posicions té un grau variable d'adhesió popular.

Els resultats enregistrats en les darreres eleccions catalanes és el termòmetre que mostra el nivell d'adhesió dels ciutadans a aquestes diverses ofertes. Qualsevol altra interpretació és enganyar-se, amagar el cap sota l'ala.

Però el fet és que hi ha hagut partits i organitzacions de diversa mena que han aprofitat l'avinentsa per barrejar l'estricta celebració de la diada amb altres consideracions. Així, s'han fet al·lusions a l'OTAN com si el que estigués plantejat aquest 11 de Setembre fos el referèndum del PSOE sobre l'estada o la sortida d'Espanya

El monument a Rafael Casanova congrega cada any milers de manifestants

de l'organització atlàntica. També s'han fet al·lusions a l'atur, com si aquest 11 de Setembre s'estigués celebrant l'I de Maig. Tot plegat, una cerimònia de la confusió que, es vulgui o no, només té com a conseqüència diluir els plantejaments nacionals sacrificant-los a altres consideracions que poden ser, i sens dubte ho són, crucials per als ciutadans d'aquest país, però que tenen altres moments més adients per a ser plantejades.

Feta aquesta divagació, es pot ja passar a la realitat dels plantejaments de la Diada d'enguany. El govern català ha preconitzat una Diada institucional amb un significat estrictament nacional català. L'enfortiment de Catalunya com a poble passa avui per l'enfortiment de la institució de la Generalitat. Aquesta posició ha estat mantinguda per Convergència i Unió com ja ho fou l'any passat. Curiosament, Coalició Popular va decidir participar només

en els actes institucionals. El que passa és que la divergència entre els plantejaments nacionals de CiU i CP és profunda.

A part de la celebració institucional de la Diada, hi ha hagut tres manifestacions. Una fou la convocada per la Crida a la Solidaritat. El seu lema ha estat una única paraula: autodeterminació.

Una segona manifestació fou convocada per l'Entesa de l'Esquerra Catalana i pel Partit dels Comunistes de Catalunya. El seu lema ha estat el de reivindicar el dret a l'autodeterminació, la sortida de l'OTAN i la lluita contra l'atur.

Una tercera manifestació fou la convocada per PSC-PSOE, PSUC, ERC, CC. OO. i UGT. El seu lema ha estat el de reivindicar el ple autogovern, per la pau i contra l'atur.

Durant dies i setmanes abans de la Diada hi hagué converses entre els organitzadors de les tres manifestacions per solucionar el problema que plantejava el fet que aquestes manifestacions coincidien en l'hora de la convocatòria i en el recorregut a fer. I el fet és també que, a l'opinió pública, no li importaven gens aquestes negociacions ni les discussions sobre quina havia de ser l'organització que encapçalés el recorregut. És a dir, una vegada més es produïa un divorci entre determinada classe política i els ciutadans.

Al marge de la celebració institucional i d'aquestes tres manifestacions, hi hagué la convocatòria d'una concentració dels grups independentistes.

Totes aquestes convocatòries han estat els mil i un significats de la Diada Nacional de Catalunya de l'11 de Setembre de 1984.